

M. Hullin Chapter 8

- (א) כָּל הַבָּשָׂר אֲסוּר לְבִשֵּׁל בְּחֵלֶב, חוּץ מִבָּשָׂר דָּגִים וְחִגְבִּים.
אָסוּר לְהַעֲלוֹתוֹ עִם הַגִּבְנָה עַל הַשְּׁלֶחָן, חוּץ מִבָּשָׂר דָּגִים וְחִגְבִּים.
הַנּוֹדֵר מִן הַבָּשָׂר, מֵתֵר בְּבָשָׂר דָּגִים וְחִגְבִּים. {וּבְחִגְבִּים כָּל שֵׁשׁ... וּבְדָגִים כָּל שֵׁשׁ... (פ"ג מ"ז)}
הַעוֹף עוֹלָה עִם הַגִּבְנָה עַל הַשְּׁלֶחָן, וְאִינוֹ נֹאכֵל, כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׁמִי.
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים: לֹא עוֹלָה וְלֹא נֹאכֵל...
בְּאֵי זֶה שְׁלֶחָן אָמְרוּ? בְּשֶׁלֶחָן שֶׁהוּא אוֹכֵל עָלָיו, אֲבָל בְּשֶׁלֶחָן שֶׁהוּא סוֹדֵר עָלָיו אֶת הַתְּבָשִׁיל, נוֹתֵן זֶה בְּצַד זֶה וְאִינוֹ חוֹשֵׁשׁ.
(ב) צוּרֵר אָדָם בָּשָׂר וְגִבְנָה בְּמִטְפַּחַת אַחַת, וּבִלְבָד שֶׁלֹא יִהְיוּ נוֹגְעִים זֶה בָּזֶה. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר: שְׁנֵי אֲכֻסָּנִים אוֹכְלִין עַל שְׁלֶחָן אֶחָד, זֶה בָּשָׂר וְזֶה גִבְנָה וְאֵינָן חוֹשְׁשִׁין.
(ג) טַפַּת חֵלֶב שֶׁנִּפְלָה לַחֲתֻכָּה, אִם יֵשׁ בָּהּ בְּנוֹתָן טַעַם בְּאוֹתָהּ הַחֲתֻכָּה, נוֹעֵר אֶת הַקֹּדֶרֶת. אִם יֵשׁ בָּהּ בְּנוֹתָן טַעַם בְּאוֹתָהּ הַקֹּדֶרֶת, [אָסוּר]. {יֵרֵךְ שֶׁנִּתְבַּשֵּׁל בָּהּ גִּיד הַנֶּשֶׁה – אִם יֵשׁ בְּנוֹתָן טַעַם (פ"ז מ"ד-מ"ה)}
הַפֶּחֶל, קוֹרְעוֹ וּמוֹצִיא אֶת **חֵלֶבוֹ**. לֹא קוֹרְעוֹ, אִינוֹ עוֹבֵר עָלָיו.
הַלֵּב, קוֹרְעוֹ וּמוֹצִיא אֶת **דָּמוֹ**. לֹא קוֹרְעוֹ, אִינוֹ עוֹבֵר עָלָיו.
הַמַּעֲלָה אֶת הַעוֹף עִם הַגִּבְנָה עַל הַשְּׁלֶחָן, אִינוֹ עוֹבֵר בְּלֹא תַעֲשֶׂה.
(ד) בָּשָׂר **בְּהֵמָה טְהוֹרָה** וְחֵלֶב **בְּהֵמָה טְהוֹרָה**, אָסוּר לְבִשֵּׁל וְאָסוּר בִּהְנִיָּה.
בָּשָׂר בְּהֵמָה טְהוֹרָה וְחֵלֶב בְּהֵמָה טְמֵאָה, אוֹ בָּשָׂר בְּהֵמָה טְמֵאָה וְחֵלֶב בְּהֵמָה טְהוֹרָה, מֵתֵר לְבִשֵּׁל וּמֵתֵר בִּהְנִיָּה.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר: חִזָּה וְעוֹף אֵינָן מִן הַתְּהוֹרָה, שְׁנֹאֲמַר: "לֹא תִבְשֵׁל גְּדִי בְּחֵלֶב אִמּוֹ", "לֹא תִבְשֵׁל גְּדִי בְּחֵלֶב אִמּוֹ", שְׁלֹשָׁה פְעָמִים (שְׁמוֹת כֶּגֶט; לֶד, כּו; דְּבָרִים י"ד: כ"א) פָּרֵט לַחֲזִיָּה וְלַעוֹף וּלְבְּהֵמָה טְמֵאָה.
רַבִּי יוֹסֵה הַגָּלִילִי אוֹמֵר: נֹאמַר "לֹא תֹאכְלוּ כָּל **נִבְלָה**" (דְּבָרִים י"ד: כ"א), וְנֹאמַר: "לֹא תִבְשֵׁל גְּדִי בְּחֵלֶב אִמּוֹ", אֶת שֶׁהוּא אָסוּר מִשֵּׁם נִבְלָה, אָסוּר לְבִשֵּׁל בְּחֵלֶב.
עוֹף, שֶׁהוּא מִשֵּׁם נִבְלָה, אִינוֹ דִּין שֶׁיִּהְיֶה אָסוּר מִלְּבִשֵּׁל בְּחֵלֶב? תִּלְמוּד לֹאמֵר "בְּחֵלֶב אִמּוֹ", יֵצֵא הַעוֹף, שֶׁאֵין לוֹ חֵלֶב אִם.
(ה) קִבַּת הַנֶּכְרִי וְשִׁלְנִבְלָה, הֵרִי זוֹ אָסוּרָה.
הַמַּעֲמִיד בְּעוֹרָה שֶׁלִּקְבָּהּ, אִם יֵשׁ בָּהּ בְּנוֹתָן טַעַם, הֵרִי זוֹ אָסוּרָה.
כָּשָׂרָה שֶׁיִּנְקָה מִן הַטְּרֵפָה, קִבְּתָהּ אָסוּרָה.
וְטְרֵפָה שֶׁיִּנְקָה מִן הַכָּשָׁרָה, קִבְּתָהּ מִתְּרֵת, מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּנוֹס בְּמַעֲיָה.
(ו) חֲמֹר **בְּחֵלֶב מִבְּדָם**, וּבְדָם מִבְּחֵלֶב.
שֶׁהַחֵלֶב, מוֹעֲלִין בוֹ, וְחִיבִין עָלָיו מִשֵּׁם פֶּגוּל וְנוֹתֵר וְטָמֵא, מֵה שֶׁאֵין כֵּן בְּדָם.
חֲמֹר בְּדָם, שֶׁהֵדֶם נוֹהֵג בְּבְּהֵמָה וּבְחִיָּה וּבְעוֹפּוֹת, בֵּין **טָמְאִין** בֵּין טְהוֹרִין, וְהַחֵלֶב אִינוֹ נוֹהֵג אֲלֹא **בְּבְּהֵמָה טְהוֹרָה** בִּלְבָד.

Tosefta Hullin 8:1

בשר בחלב נוהג בארץ ובחוצה לארץ בפני הבית ושלא בפני הבית בחולין ובמוקדשין:

Hullin 5:1	Hullin 6:1	Hullin 7:1
אתו ואת בנו	כסוי הדם	גיד הנשה
נוהג בארץ ובחיוץ לארץ, בפני הבית ושללא בפני הבית, בחליון ובמקדשיו.	נוהג בארץ ובחיוץ לארץ, בפני הבית ושללא בפני הבית, בחליון אבל לא במקדשיו.	נוהג בארץ ובחיוץ לארץ, בפני הבית, ושללא בפני הבית, בחליון, ובמקדשיו.
	ונוהג בחיה ובעוף, במזמן ובשאינו מזמן.	ונוהג בבהמה ובחיה ואינו נוהג בעוף

Hullin 10:1	Hullin 11:1	Hullin 12:1
הזרוע והלחיים והקבה	ראשית הגז	שלוח הקן
נוהג בארץ ובחיוץ לארץ, בפני הבית ושללא בפני הבית, בחליון אבל לא במקדשיו.	נוהג בארץ ובחיוץ לארץ, בפני הבית ושללא בפני הבית, בחליון אבל לא במקדשיו.	נוהג בארץ ובחיוץ לארץ, בפני הבית, ושללא בפני הבית, בחליון אבל לא במקדשיו.
	וראשית הגז אינו נוהג אלא ברחלים, אינו נוהג אלא במרבה	חמר בכסוי הדם משלוח הקן, שכסוי הדם נוהג בחיה ובעוף, במזמן ובשאינו מזמן, ושלוח הקן אינו נוהג אלא בעוף, ואינו נוהג אלא בשאינו מזמן.

Shemot 23:30, 34:26

ראשית בכורי אדמתך תביא בית יקוק אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו:

Devarim 14:21

לא תאכלו כל נבלה לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה או מחר לנכרי כי עם קדוש אתה
ליקוק אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו

Philo, *On the Virtues*, 142-144

And having also given a command that no one shall sacrifice the mother and the offspring on the same day, he goes further, and is quite prodigal on the particularity of his injunctions, adding this also, "Thou shalt not seethe a lamb in his mother's Milk (143) For he looked upon it as a very terrible thing for

the nourishment of the living to be the seasoning and sauce of the dead animal, and when provident nature had, as it were, showered forth milk to support the living creature, which it had ordained to be conveyed through the breasts of the mother, as if through a regular channel, that the unbridled licentiousness of men should go to such a height that they should slay both the author of the existence of the other, and make use of it in order to consume the body of the other. (144) And if any one should desire to dress flesh with milk, let him do so without incurring the double reproach of inhumanity and impiety. There are innumerable herds of cattle in every direction, and some are every day milked by the cowherds, or goatherds, or shepherds, since, indeed, the milk is the greatest source of profit to all breeders of stock, being partly used in a liquid state and partly allowed to coagulate and solidify, so as to make cheese. So that, as there is the greatest abundance of lambs, and kids, and all other kinds of animals, the man who seethes the flesh of any one of them in the milk of its own mother is exhibiting a terrible perversity of disposition, and exhibits himself as wholly destitute of that feeling which, of all others, is the most indispensable to, and most nearly akin to, a rational soul, namely, compassion.

Ibn Ezra

וטעם אסורו בעבור שהוא כמו אכזריות בלב, כטעם אותו ואת בנו (ויקרא כב, כח), גם לא תקח האם על הבנים

Maimonides, Guide 3:48

As for the prohibition against eating meat [boiled] in milk, it is in my opinion no improbable that... idolatry had something to do with it. Perhaps such food was eaten at one of the ceremonies of their cult or at one of their festivals. A confirmation of this may... be found in the fact that the prohibition... occurs near the commandment concerning pilgrimage...

Hullin 8:3	Hullin 8:3
הלב – קורעו ומוציא את דמו לא קרעו – אינו עובר עליו	הכחל – קורעו ומוציא את חלבו לא קרעו – אינו עובר עליו

Hullin 8:3	Hullin 8:6
הפחל, קורעו ומוציא את חלבו הלב – קורעו ומוציא את דמו	חמר בחלב מבדס , ובדס מבחלב

M. Hullin Chapter 9

(א) העור, והרטב, והקופה, והאלל, והעצמות, והגידין, והקרנים, והטלפים, מצטרפים לטמא טמאת אכלים, אבל לא טמאת נבלות. {פ"ח מ"ד - את שהוא אסור משם נבלה, אסור לבשל בחלב}

פיוצא בו, השוחט בהמה טמאה לנכרי והיא מפרקסת, מטמא טמאת אכלין, אבל לא טמאת נבלות עד שתמות, או עד שיתז את ראשה. {פ"ב מ"ג - התיז את הראש בבת אחת, פסולה.}

רבה לטמא טמאת אכלין, מה שרבה לטמא טמאת נבלות...

(ב) אלו שעורותיהן כבשרן: עור האדם, עור חזיר שלישוב... {כל שלא זכה המזבח בבשרה, לא זכו הלהנים בעורה - זבחים פ"ב מ"ב}

רבי יוחנן בן נורי אומר: שמונה שרצים, יש להן עורות.

(ג) המפשיט בבהמה, בחיה ובעוף, בטמאה ובטהורה, בדקה ובגסה, לשטיח, כדי אחיזה... חבור לטמאה; לטמא ולטמא...

(ד) עור שיש עליו פזית בשר, הנוגע בציב והיוצא ממנו בשערה שנגדו, טמא. היו עליו כשני חציי זיתים, מטמאין במגע אבל לא במשא, דברי רבי ישמעאל. רבי עקיבה אומר: לא במגע, ולא במשא.

ומודה רבי עקיבה, בכשני חציי זיתים שהן תחובין בקיסם, והסיטן כל שהוא טהור. מפני מה רבי עקיבה מטהר בעור? מפני שהעור מבטלן.

(ה) קולית המת וקולית המקדשין, הנוגע בהן, בין נקובין, בין סתומין, טמא...

קולית הנבלה, קולית השרץ, הנוגע בהן, סתומין, טהור, נקבו כל שהן, מטמין במגע. מניין אף במשא? תלמוד לומר (ויקרא י"א:ט-מ) "הנגע... והנשא", את שבא לכלל מגע, בא לכלל משא; לא בא לכלל מגע, לא בא לכלל משא.

(ו) ביצת השרץ המרקמת, טהורה; נקבה כל שהוא, טמאה.

שרץ שחציו בשר וחציו אדמה, הנוגע בבשר, טמא, ובאדמה, טהור.

רבי יהודה אומר: אף הנוגע באדמה שנגד הבשר, טמא.

(ז) האבר והבשר המדלדלן בבהמה, מטמין טמאת אכלין במקומן, {פ"ד מ"א - בהמה שהיא מקשה לילד, הוציא העבר את ידו והחזירה, מתר} וצריכין הכשר.

נשחטה הבהמה, הכשרו דמיה, דברי רבי מאיר. {שחט את אמו, ואחר כך חתכה, הבשר מגע נבלה - פ"ד מ"ד}

רבי שמעון אומר: לא הכשרו.

מתה הבהמה, הבשר צריך הכשר, האבר מטמא משם אבר מן החי, ואינו מטמא משם אבר מן הנבלה, דברי רבי מאיר. {פ"ד מ"ג - בהמה שמת עברה בתוך מעיה}

רבי שמעון מטהר.

(ח) האבר והבשר המדלדלן באדם, טהורין. {פ"ד מ"ד האשה שמת ולדה בתוך מעיה}

מת האדם, הבשר טהור, אבר מטמא משם אבר מן החי, ואינו מטמא משם אבר מן

המת, דברי רבי מאיר.

רבי שמעון מטהר.

M. Hullin Chapter 10

(א) הָזְרוּעַ וְהַלְחִיִּים וְהַקֶּבֶה נוֹהֲגִין בְּאֶרֶץ וּבְחוּץ לְאֶרֶץ, בְּפָנֵי הַבַּיִת, וְשֵׁלָא בְּפָנֵי הַבַּיִת, בְּחֵלִין אֲבָל לֹא בְּמִקְדָּשֵׁין. {זבחים פ"י מ"ב שְׁלָמִים קוֹדְמִין לְבָכוֹר, מִפְּנֵי שֶׁהֵם טְעוּנִין מִתּוֹן אֲרֻבַּע, וְסְמִיכָה, וְנִסְכִּים, וְתִנּוּפֹת חֲזָה וְשׁוֹק.}

שְׁהִיָּה בְּדִין, מָה אִם הַחֵלִין, שְׁאִינֵן חֵיבִין בְּחֲזָה וּבְשׁוֹק, חֵיבִין בְּמִתְנֹת, קִדְשֵׁין, שֶׁהֵן חֵיבִין בְּחֲזָה וּבְשׁוֹק, אֵינּוּ דִין שִׁיְהוּ חֵיבִין בְּמִתְנֹת? תִּלְמוּד לומר: "וְאַתָּן אַתֶּם לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן וּלְבָנָיו לְחַק עוֹלָם" (ויקרא ז':ל"ד), אֵין לָךְ אֶלָּא מָה שְׁאָמור בְּעֵינֵין.

(ב) כָּל קִדְשִׁים שְׁקָדָם מוֹם קְבוּעַ לְהַקְדֵּשׁוֹ, וְנִפְדּוֹ, חֵיבִין בְּבָכוֹרָה וּבְמִתְנֹת, וְיוֹצְאִין לְחֵלִין לְגֹזֵז וּלְעֶבֶד, וּלְדֹן וּחִלְבֹן מִתֵּר לְאַחַר פְּדִיוֹנוֹ, וְהַשּׁוֹחֵט בְּחוּץ פְּטוּר, וְאֵינֵן עוֹשִׂין תְּמוּדָה, וְאִם מִתּוֹ יִפְדּוֹ, חוּץ מִן הַבָּכוֹר וּמִן הַמַּעֲשֵׂר.

כָּל שְׁקָדָם הַקְדֵּשׁוֹן אֶת מוֹמֵן, אוֹ מוֹם עוֹבֵר לְהַקְדֵּשׁוֹ, לְאַחַר מִכָּאן נולד לָהֶם מוֹם קְבוּעַ לְהַקְדֵּשׁוֹ וְנִפְדּוֹ, פְּטוּרִין מִן הַבָּכוֹרָה וּמִן הַמִּתְנֹת, וְאֵינֵן יוֹצְאִין לְחֵלִין לְגֹזֵז וּלְעֶבֶד, וּלְדֹן וּחִלְבֹן אֲסוּר לְאַחַר פְּדִיוֹנוֹ, וְהַשּׁוֹחֵט בְּחוּץ חֵיב, וְעוֹשִׂין תְּמוּדָה, וְאִם מִתּוֹ, יִקְבְּרוּ.

(ג) בָּכוֹר שֶׁנִּתְעַרַּב בְּמֵאָה, בְּזִמְנָן שֶׁמֵּאָה שׁוֹחֲטִין אֶת כָּלָם, פּוֹטְרִין אֶת כָּלָם. {זבחים פ"ח מ"א - כָּל הַזִּבְחִים שֶׁנִּתְעַרְבוּ בְּחִטָּאוֹת מִתּוֹת, אוֹ בְּשׁוֹר הַנִּסְקָל, אֶפְלוּ אֶחָד בְּרִבּוּא, יָמוּתוּ כָּלָם.}

אֶחָד שׁוֹחֵט אֶת כָּלָם, פְּטוּרִין לוֹ אֶחָד. הַשּׁוֹחֵט לִכְהֵן, וּלְנֹכְרִי, פְּטוּר מִן הַמִּתְנֹת. וְהַמִּשְׁתַּתֵּף עִמָּהֶם, צָרִיךְ שִׁירְשָׁם. אִם אָמַר "חוּץ מִן הַמִּתְנֹת", פְּטוּר מִן הַמִּתְנֹת. אָמַר לוֹ: "מִכֵּר לִי בְּנֵי מַעֲיָה שֶׁלִּפְרָה", וְהָיוּ בָּהֶם מִתְנֹת, נֹתֵנִן לִכְהֵן, וְאֵינּוּ מִנְּכָה לוֹ מִן הַדָּמִין.

לְקַחֵן מִמֶּנּוּ בְּמִשְׁקָל, נֹתֵנִן לִכְהֵן, וּמִנְּכָה לוֹ מִן הַדָּמִין. (ד) גֵּר שֶׁנִּתְגַּיֵּר, וְהִיָּתָה לוֹ פָּרָה נִשְׁחָטֶת עַד שֶׁלֹּא נִתְגַּיֵּר, פְּטוּר; מִשְׁנִתְגַּיֵּר, חֵיב; אִם סָפֵק, פְּטוּר, שֶׁהַמוֹצִיא מִחֲבֵרוֹ, עָלִיו הָרְאָיָה. אִי זֶה הוּא הָזְרוּעַ? מִפְּרָק שֶׁלֹּאֲרַכְבָּה עַד כֹּף שְׁלִיד, וְהוּא שֶׁלִּנְזִיר. כְּנֻגְדּוֹ בְּרִגְלִי, שׁוֹק.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: שׁוֹק, מִפְּרָק שֶׁלֹּאֲרַכְבָּה עַד סִבָּךְ שֶׁלִּרְגֵל. אִי זֶה הוּא לְחִי? מִפְּרָק שֶׁלִּלְחִי עַד פִּיקָה שֶׁלִּגְרָגְרַת.

דברים פרק יח פסוק ג - ה

וְזֶה יְהִיָּה מִשְׁפָּט הַכֹּהֲנִים מֵאֵת הָעָם מֵאֵת זִבְחֵי הַזֶּבַח אִם שׁוֹר אִם שֶׂה וְנִתֵּן לִכְהֵן הָזֶרַע וְהַלְחִיִּים וְהַקֶּבֶה:

רִאשִׁית דִּגְנוֹךְ תִּירֹשֶׁךְ וְיִצְהָרֶךְ וְרִאשִׁית גֶּזַז צֹאנֶךְ תִּתֵּן לוֹ: כִּי בּוֹ בָּחַר יְקֹוֹק אֱלֹהֶיךָ מִכָּל שִׁבְטֶיךָ לַעֲמֹד לְשִׁרְתָּ בְּשֵׁם יְקֹוֹק הוּא וּבָנָיו כָּל הַיָּמִים: